

Η καμπάνα χτυπούσε πένθιμα και το ανοιξιάτικο μεσημεράκι, αν είχε ανθρώπινη μορφή, θα έμοιαζε με παιδί που μόλις είχε χάσει τη μάνα του.

Η Ελένη κοιτούσε από το παραθύρι της το χωριό που είχε ερημώσει και καταριόταν την ίωση που την είχε ρίξει στο κρεβάτι με υψηλό πυρετό, κάνοντάς τη να μην μπορεί να σταθεί στα πόδια της. Αν ήταν καλά, θα ήταν και αυτή μαζί με τους άλλους στο νεκροταφείο για να αποχαιρετήσει τον παπα-Γιώργη που είχε πεθάνει την προηγούμενη μέρα.

Ο παπα-Γιώργης ήταν η ψυχή του χωριού εδώ και σαράντα χρόνια. Είχαν δει πολλά τα μάτια του. Κρητικός με πνεύμα ατίθασο, πολέμησε δίπλα στους συμπατριώτες του για την ελευθερία της Κρήτης από τους Γερμανούς. Η βαθιά ελληνική ψυχή του ήταν ένας χείμαρρος έτοιμος να ξεχειλίσει και να πνίξει όποιον ήθελε να βλάψει την Κρήτη του.

Για την Ελένη, ήταν αυτός που τη βάφτισε και της έδωσε την πρώτη της μεταλαβιά. Ο ίδιος ευλόγησε το γάμο τους με τον Μανώλη πριν από είκοσι δύο χρόνια. Ο κύκλος της ζωής συνεχίστηκε και ο παπα-Γιώργης βάφτισε τους δύο γιους της που τώρα ήταν είκοσι και δεκαοχτώ χρόνων. Μαζί με τον πατέρα τους ήταν τώρα εκεί κοντά του για ένα τελευταίο αντίο μαζί με το σιωπηλό ευχαριστώ.

Από τις σκέψεις της την έβγαλε ο ήχος από βήματα

που ακούστηκαν στο χολ. Προσπαθούσε να σηκωθεί όταν ένας άντρας μπήκε στην κρεβατοκάμαρά της.

«Τι θες εσύ εδώ;» είπε ταραγμένη ενώ έκανε μεγάλη προσπάθεια για να σταθεί όρθια μπροστά του.

«Η πόρτα ήταν ανοιχτή», φέλλισε εκείνος απολογητικά.

«Έπρεπε να είσαι στην κηδεία», είπε κοιτώντας τον κατάματα.

«Εκεί ήμουν, μα ξέροντας πως θα είσαι μόνη δεν μπόρεσα να κρατηθώ μακριά σου!» είπε εκείνος αρπάζοντάς τη στην αγκαλιά του.

«Φύγε!» του φώναξε. «Όλα ήταν λάθος! Εκείνη η νύχτα ήταν λάθος».

«Μην το λες αυτό!» σπάραξε ενώ άρχισε να τη φιλά με πάθος. Προσπάθησε να τον απωθήσει μα τα χέρια του ήταν δυνατά και έλιωναν το κορμί της που καιγόταν από τον πυρετό.

«Τα χείλη σου καίνε, ψυχή μου, άσε τα φιλιά μου να τα δροσίσουν», ψιθύρισε χαϊδεύοντας το κορμί της.

Τα δάκρυά της έπεφταν καυτά στα μάγουλά της ενώ η ψυχή της έτρεμε από φόβο και απελπισία. Γιατί δεν καταλάβαινε ότι εκείνη η νύχτα ήταν μια τρέλα που δε θα συγχωρούσε ποτέ στον εαυτό της;

«Γιατί κλαις;» τη ρώτησε ελευθερώνοντας τα χείλη της μα όχι και το κορμί της.

«Αγαπώ τον άντρα μου!» ούρλιαξε με όση δύναμη της είχε απομείνει.

«Λες ψέματα», είπε εκείνος χώνοντας τα χέρια του μέσα στα πυκνά μαύρα μαλλιά της και, τραβώντας το κεφάλι της προς τα πίσω, φέλλισε: «Εμένα αγαπάς».

«Αγαπώ τον Μανώλη, πόσες φορές θα σ' το πω;»

Με μια κίνηση την έριξε στο πάτωμα και άρχισε να

χαϊδεύει μανιασμένα το κορμί της. Η Ελένη ήταν τριάντα οχτώ χρόνων μα το κορμί της και το πρόσωπό της έμοιαζαν τώρα ωραιότερα απ' ό,τι όταν ήταν δεκαέξι χρόνων και είχε παντρευτεί τον Μανώλη από τρελό έρωτα. Τα χέρια του πονούσαν το κορμί της ενώ τα χείλη του δυνάστευαν τα δικά της, δυσκολεύοντας την αναπνοή της. Τον έσπρωξε μακριά της λέγοντας: «Αν μαθευτεί θα γίνει μακελειό, δεν το καταλαβαίνεις αυτό; Αν εσύ δε φοβάσαι για τη ζωή σου, φοβάμαι εγώ για τη ζωή του άντρα μου και των παιδιών μου!»

«Όταν έγινες δική μου δε νοιάστηκες ούτε για άντρα ούτε για γιους, τώρα σε πήρε ο πόνος!» κάγχασε. «Σου έδωσα αρκετό χρόνο για να καταλάβεις ότι τώρα είσαι μόνο δική μου!»

Τα μάτια της στένεψαν από οργή και προτού εκείνος προλάβει να την εμποδίσει άρπαξε από τον τοίχο ένα από τα όπλα που είχε κρεμασμένα εκεί ο Μανώλης. Το έτεινε προς το μέρος του λέγοντας: «Θα σε σκοτώσω, φύγε τώρα που μπορείς!»

Εκείνος την κοίταξε ατάραχος φωνάζοντας: «Εμπρός, ρίξε, τι περιμένεις! Νομίζεις ότι θα πάψω να σ' αγαπώ; Όχι, αυτό δε θα γίνει ακόμα και αν μου πάρεις την τελευταία μου πνοή».

Ένιωσε τα γόνατά της να τρέμουν και προτού προλάβει να πει οτιδήποτε έπεσε αδύναμη στο πάτωμα. Εκείνος ρίχτηκε πάνω της σαν άγριο θηρίο που ζητούσε τροφή. Ετοιμαζόταν να κυριεύσει το κορμί της όταν άκουσε μια παιδική φωνή να λέει: «Γιατί έπεσες πάνω στην κυρα-Λένη, δε βλέπεις ότι πονάει και κλαίει;» Εκείνος ξαφνιασμένος από την εμφάνιση του παιδιού ελευθέρωσε το σώμα της Ελένης ενώ, βλαστημώντας, έσιαξε το παντελόνι του.

«Τι θέλεις εσύ εδώ;» φώναξε άγρια στη μικρή.

«Η μητέρα μου προτού φύγει για την κηδεία μου είπε να φέρω λίγη ζεστή σούπα στην κυρα-Λένη που είναι άρρωστη», είπε η μικρή ενώ του έδειχνε το μπολ της σούπας που κρατούσε σφιχτά.

Η Ελένη πήγε κοντά της λέγοντας: «Σ' ευχαριστώ, φυχή μου, όμως αυτό που είδες...»

Εκείνος έκοψε απότομα την Ελένη φωνάζοντας: «Δε θα της δώσουμε εξηγήσεις!» Και αρπάζοντας τη μικρή από το μπράτσο φώναξε: «Αυτό που είδες δε θα το πεις σε κανέναν, αλλιώς θα κάνω κακό στους γονείς σου».

«Αφήστε με!» φώναξε το παιδί που είχε ξεσπάσει σε λυγμούς. Εκείνος το χαστούκισε κάνοντάς το να ρίξει το μπολ με τη σούπα που κρατούσε σφιχτά ανάμεσα στα χέρια του, σαν να ήταν το σημαντικότερο πράγμα στον κόσμο.

«Βρομόπαιδο, θα κάνεις ό,τι σου λέω!» ούρλιαξε εκτός εαυτού.

Όση ώρα αυτός απειλούσε το κοριτσάκι, η Ελένη είχε βρει την ευκαιρία να ξαναπάρει το όπλο στα χέρια της. «Άσε ήσυχο το παιδί γιατί θα σε σκοτώσω!» φώναξε τρέμοντας.

Την ίδια ώρα στο νεκροταφείο το χωριό αποχαιρετούσε τον παπα-Γιώργη ενώ η μάνα γη άνοιγε την κρύα αγκαλιά της για να τον υποδεχτεί.

Ο Έκτορας, ο μεγάλος γιος της Ελένης, κοίταζε μηχανικά τα σφραγιστά μάτια του παπα-Γιώργη ενώ ένιωθε μια άγια, απόκοσμη φωνή να του φωνάζει το όνομα της μάνας του. Ακούμπησε ελαφρά στον ώμο του πατέρα του φιθυρίζοντας: «Θα πάω να δω πώς είναι η μάνα, φαινόταν φοβερά αδύναμη όταν φύγαμε».

Ο Μανώλης κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, ενώ βλέποντας την ταραχή του γιου του έκανε καθησυχαστικά: «Τράβα και θα έρθουμε και εμείς σε λίγο».

«Ελένη!» φώναξε σπαρακτικά, ενώ άπλωσε τα χέρια του να την αγγίξει. Εκείνη κούνησε αδύναμα το κεφάλι φελίζοντας: «Φύγε, είναι πολύ αργά πια!»

Έπιασε το κεφάλι της με τα δυο του χέρια και φιλώντας τα ανακατεμένα μαλλιά της είπε: «Μη με αφήνεις, Ελένη!»

«Φύγε», επέμεινε εκείνη και γυρνώντας προς τη μικρή που έτρεμε σαν το σπουργίτι στην παγωνιά είπε: «Σεβαστιανή, φέρε την εικόνα της Παναγίας που είναι κρεμασμένη στον τοίχο».

Το παιδί, χωρίς να φέρει αντιρρήσεις, πήρε την εικόνα. Τα χείλη της Ελένης ήταν μελανιασμένα και το αίμα έτρεχε ποτάμι από την κοιλιά της.

Βογκώντας, πήρε την εικόνα από τα χέρια του κοριτσιού και είπε: «Ορκίσου μου στη χάρη της Σεβαστιανής πως δε θα φανερώσεις ποτέ από ποιον ήρθε αυτή η σφαίρα».

«Όχι!» φώναξε κλαίγοντας η μικρή.

«Πρέπει να το κάνεις, αν μιλήσεις θα πεθάνουν και άλλοι...» φέλλισε, ενώ με τρεμάμενα χέρια έτεινε την εικόνα στα χείλη του παιδιού. Τα μάτια της βάραιναν και η ανάσα της κοβόταν. Τα χείλη του παιδιού άγγιξαν την εικόνα λέγοντας «ορκίζομαι».

Τα βήματα του άντρα άρχισαν να απομακρύνονται, έφευγε μακριά της όπως το ήθελε εκείνη! Μόνο που ποτέ πια δε θα ήταν μόνος. Το σώμα του είχε βαρύνει και η σκιά του δεν αντικατόπτριζε μόνο τη δική του φιγούρα αλλά και της Ελένης και του παιδιού. Κρεμόταν πάνω

του μ' ένα μοναδικό τρόπο, σαν να 'ταν το παλτό του. Ένα παλτό που δε θα έβγαινε ποτέ από πάνω του.

Όταν ο Έκτορας έφτασε στο σπίτι αντίκρισε τη δεκάχρονη Σεβαστιανή σκυφή πάνω στο ματωμένο σώμα της μάνας του. Έτρεξε ουρλιάζοντας κοντά της. «Δε φταίει κανείς – μόνο εγώ. Πήρα το όπλο για να αποχαιρετήσω τον παπα-Γιώργη ρίχνοντας τρεις φορές στον αέρα, ζαλίστηκα, έπεσα και χτυπήθηκα», είπε με την τελευταία της πνοή.

«Όχι, μάνα, μη με αφήνεις! Γιατί έγινε αυτό, γιατί, δεν το καταλαβαίνω!»

Η οδύνη του είχε γίνει σπαθί που γύρευε σάρκα να χωθεί και να πάρει εκδίκηση γι' αυτό τον ξαφνικό θάνατο. Γύρισε προς το μέρος του κοριτσιού που τόση ώρα δεν είχε σαλέψει και αρπάζοντάς το από τους ώμους το τράνταξε φωνάζοντας: «Εσύ ξέρεις! Πες μου τι έγινε. Γιατί πέθανε η μάνα μου;»

Η Σεβαστιανή έριξε το βλέμμα της πάνω του, ένα βλέμμα κενό, παγωμένο. Δεν ένιωθε τίποτα, ούτε τα χέρια του που την τράνταζαν. Τα χείλη της σφραγιστά, άχρωμα, και μόνο αυτά τα καταγάλανα μάτια της που τον πλήγωναν με το παγωμένο βλέμμα τους πρόδιδαν πως ήταν ζωντανή. Πήρε τα χέρια του από πάνω της· ήταν φανερό πως η μικρή είχε υποστεί ισχυρό σοκ. Ένιωσε άσχημα που της είχε φωνάξει, όταν ξαφνικά το βλέμμα του έπεσε πάνω στα μαλλιά της που οι άκρες τους ήταν γεμάτες από αίμα που μόλις και μετά βίας ξεχώριζε πάνω στα φλογάτα μαλλιά της. Το αίμα της μάνας του! Αγγίξε τις άκρες των μαλλιών της ξεσπώντας σε λυγμούς.

Δεν είχε περάσει ούτε μια μέρα καλά καλά από το θάνατο του παπα-Γιώργη κι ένας ακόμη θάνατος συγκλόνη-

ζε τη μικρή κοινωνία του χωριού. Ο Μανώλης είχε πάρει τη νεκρή γυναίκα του αγκαλιά και κλαίγοντας την απόθεσε στην από χρόνια νυφική κλίνη τους, κλειδώνοντας την πόρτα πίσω του. Χρειαζόταν να μείνει μόνος μαζί της.

Ο Νίκος, ο μικρός γιος της Ελένης, δεν πίστευε στα μάτια του όταν, γυρνώντας με τον πατέρα του από την κηδεία, βρήκε τη μάνα του νεκρή με τον Έκτορα και τη Σεβαστιανή να κάθονται πλάι της. Η Κατερίνα, η μάνα της Σεβαστιανής, έτρεξε σαν τρελή στο σπίτι της Ελένης μόλις έμαθε όσα είχαν συμβεί.

Η Ελένη και η Κατερίνα ήταν χρόνια φίλες. Τα σπίτια τους ήταν δίπλα δίπλα και πάντα συμπαραστεκόταν η μία στην άλλη, περισσότερο σαν αδερφή παρά σαν φίλη. Όταν αρρώστησε η Ελένη από αυτή την άσχημη ίωση που την είχε καθηλώσει στο κρεβάτι, η Κατερίνα φρόντιζε όχι μόνο την ίδια την Ελένη αλλά και το νοικοκυριό της. Έτσι και σήμερα, είχε φτιάξει από νωρίς σούπα να της την πάει η κόρη της όσο η ίδια θα ήταν στην κηδεία. Πήρε στην αγκαλιά της την κόρη της, που ήταν γεμάτη αίματα έτσι όπως καθόταν σκυφτή δίπλα στη νεκρή. Προσπάθησε να την καθησυχάσει μα η Σεβαστιανή δεν έκλαιγε ούτε μιλούσε, μόνο κοιτούσε τρομαγμένα γύρω της. Το παιδικό της πρόσωπο είχε χάσει τη γλυκύτητά του και το σώμα της, άκαμπτο, αρνιόταν το χάδι της μάνας της.

Ο Μανώλης βγήκε από το δωμάτιο όπου είχε κλειδωθεί με την Ελένη φωνάζοντας: «Τι έγινε, θα μου πει κανείς;»

Ο Έκτορας τον έβαλε να καθίσει ενώ έλεγε: «Τη βρήκα μέσα στα αίματα με τη μικρή δίπλα της. Το μόνο που είπε προτού ξεφυγήσει ήταν πως πήρε το όπλο για να ρίξει στον αέρα και να αποχαιρετήσει έτσι τον παπα-Γιώργη. Ζαλίστηκε, έπεσε και το όπλο εκपुरσοκρότησε».